

MASUM BİR SUÇUN YANKISI

“En derin yarayı, ne düşman ne savaş... sadece affeden bir bakış açar.”

Köpek, tam bir sadakat duygusu ile hareket etmiş ve hiç düşünmeden umutsuz bir savaşa atılmıştı.

Sahibinin işini bitirirken, Gökkurt ile avı arasına girme gafletini göstermişti.

Kurt formundaki Gökkurt, köpeğin saldırısını, ufacık bir baş ağrısı kadar bile önemsemedi.

Acımasızca karşılık verdi. Tek hamlede arka bacaklarını kırdı, ardından hayvanı savurarak duvara çarptı.

Duman, daha ne olduğunu anlayamadan kendini yerde buldu.

Acı içinde, duvarın köşesine sığındı. Hayvanın kanlar içindeki bedeni titriyordu. Küçük ve savunmasız bedeni kıpırdayamaz hale gelmişti.

Gökkurt’un gözlerinde o sahne yeniden canlandığında, yüreği alev aldı.

Savaşın tozu-toprağı dağıldığında, Gökkurt yaptığı şeyi fark etti. Öfkenin kör ettiği gözleri, pişmanlıkla açıldı.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Duman kıpırtısızdı. Nefes bile almıyor gibiydi.

Ve o taş yürekli kiralık katil, içinde kabaran vicdan azabına engel olamadı. Başını pişmanlık içinde öne eğdi.

Ama tam o anda... beklenmedik bir şey oldu.

Ölmek üzere olan köpek, son gücüyle sürünerek Gökkurt'un dizlerine kadar geldi.

Titreyen bedeniyle, başını usulca adamın dizlerine koydu. Ona "**Kardeşim. Senin suçun yok.**" der gibiydi.

Gökkurt, irkildi. Şok içinde ayağa fırladı. Hiç düşünmeden Duman'ı kucakladı ve koşmaya başladı. Nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece tek bir düşünce vardı kafasında:

“Onu kurtarmalıyım.”

İçgüdüsel bir şekilde, ilk aklına gelen yere gitti.

Gizli hareket merkezine vardığında, nefes nefeseydi. Kollarında ölmek üzere olan bir pitbull taşıyordu.

Komutan Tamer, karşısında bu hâlde Gökkurt'u görünce adeta öfkeyle patladı:

-- Ne yaptığını sanıyorsun, aptal HERİFFFF...!!!

Gökkurt, ne diyeceğini bilemedi. Dili tutulmuştu. Ama Tamer'in bir sonraki cümlesi, onu tamamen sersemletti:

-- Yakınlarda bırak veterineri, hastane bile mi yoktu?

-- Salak HERİFFF...

-- Sen bu zavallı köpeği öldürmeye mi niyetlisin?

Komutan Tamer'in asıl öfkesi, üsse bir köpek getirilmesi değildi. Sinirlendiği şey, Gökkurt'un paniğe kapılıp sağlıklı düşünememesi, köpeği belki de ölüme sürüklemesiydi.

Adam, bir an bile tereddüt etmeden Duman'ı kucakladı, arabasına atladı.

Motorun homurtusu garajı inletti. Gaz pedalına öyle bir yüklendi ki, lastiklerin yanık kokusu havayı kapladı ve hızla uzaklaştı.

Bu sayede, köpeğin hayatı kurtuldu.

Köpek günler sonra iyileşti. Komutan Tamer, köpeği Gökkurt'un kapısına kadar getirdi. Ama yanına bir cümle de ilişti:

“Bu hayvana, o yaşadığı sürece bakmak; senin aptallığının asıl cezası olacak.” diyerek Gökkurt'un kalbine bir hançer sapladı.

Sonra kurt-askerin gözlerinin içine bakarak ekledi:

-- Bu köpeğin kırık bacağı her gün göreceksin.

-- Görecek ve ne kadar vahşi bir yaratık olduğunu anlayacaksın.

-- Eğer kendini tutamazsan; masumların nasıl zarar görebileceğini bileceksin.

Öyle de oldu. Pişmanlık duymadığı tek bir gün bile olmadı.

Gökkurt, geçmişin sisli anlarından sıyrılıp ana döndüğünde, karşısında meraklı gözlerle kendisine bakan Hakan'la göz göze geldi.

Tüm deneyimine, hatta çelik iradesine rağmen, ruhundaki vicdan azabı ve hüznün yüzüne yansımaya engel olamamıştı.

Ama toparlanması uzun sürmedi.

Allah'tan, küçük kardeşi bu anlık dalgınlığı fazla kurcalamadan konuşmaya devam etti:

-- Örgütün 10 yıl önce tamamen yok edildiği düşünülüyordu.

-- Ama, sanırım birileri... bir yerlerde büyük bir hata yaptı.

-- Ya da... eski birliği taklit eden başka bir örgüt var karşımızda.

Gökkurt, Hakan'ın bir şeyler bilip bilmediğini anlamak için dikkat kesildi.

Adamın yüz hatlarında en ufak bir değişim yoktu; nefes alışları sakindi, kalp atışları düzenliydi.

Belli ki abisi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bu tespit, Gökkurt'u rahatlattı. Küçük kardeş olan bitenden tamamen habersizdi.

Hakan, sözlerini sürdürdü:

-- Dediğim gibi... sadece bir söylenti.

-- Ne olduklarını bilmiyoruz. Nerede olduklarını da bilmiyoruz.

-- Ama... bu işle bir bağlantıları olduğundan eminiz.

Kurt-asger için duydukları yeterliydi. Aradığı cevabı almıştı. Tek kelime etmeden aniden ayağa kalktı, hızla kapıya yöneldi.

Küçük kardeş, bu ani hareket karşısında donakaldı. Ama abisinin ne yapmaya çalıştığını fark edince yerinden fırladı ve öfkeyle bağırdı:

-- Ne yaptığını sanıyorsun, SENNN?!!

-- Bu işle ne alakan var bilmiyorum ama...

-- SENİ UYARIYORUM!

-- BU İŞTEN UZAK DUR.

-- İŞİMİZE KARIŞMAK GİBİ BİR DÜŞÜNCEN OLMASIN....

Hakan'ın sesi sertti; kararlılığı tüm kahvehanede yankılandı. Ama Gökçurt'un ifadesi hiç değışmedi.

Sadece hafifçe başını yana eğdi, gözlerini kardeşine dikti ve dudaklarının kenarında alaycı, manidar bir gülümseme belirdi. **“Sıkıysa engel ol,”** der gibiydi.

Sonra arkasını dönüp vakit kaybetmeden kahvehaneyi terk etti. Hakan, bir an onun yolunu kesmeyi düşündü...

Ama nefesi boğazında düğümlendi.

**Hiçbir şey yapamadan, adamın uzaklaşan
silüetini izlemekle yetindi.**

...

ESKİ BİR DOST

"Dostlar vardır... kapısını çaldığında ya sana borcunu öder, ya da canını alır."

Ertesi gün, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte tüm hazırlıklar tamamlanmıştı.

Tozlu raflarda saklanan eski defterler gün yüzüne çıkarılmış, adresler tek tek teyit edilmişti.

Ve en önemli mesele de halledilmişti: köpekler, biraz zorla da olsa, komşunun oğluna emanet edilmişti.

Gökkurt'un, çocuğun görevini layığıyla yerine getireceğinden şüphesi yoktu.

Kararlı adımlarla kapının eşiği geçti.

O iki zavallının intikamını, ne pahasına olursa olsun alacaktı. Ve bunun için nereden başlayacağını çok iyi biliyordu.

Çok... ama çok eski bir dostu ziyaret edecekti.

Öğleden sonra, Gökkurt gitmek istediği adrese ulaştığında, karşısında harabeye dönmüş bir mobilya atölyesi buldu.

Biliyordu ki burası yalnızca bir kılıftı; asıl mekan yerin altındaydı.

Küflü merdivenlerden bodrum katına inmeye başladı.

Paslı giriş kapısını, tek bir tekmeyle menteşelerinden söküp savurdu. Demir levha iki metre kadar uçarak arka duvardaki betona çarptı.

Karanlık koridor görünürde boştu. Ama Gökkurt içeri adım attığı an, tavandan spot ışıkları yüzüne patladı.

Bayat ve tozlu havada, metal ve yağ kokusuna karışan iki farklı insan kokusu vardı. Ardından, duvarlar arasında makineli tüfeklerin kurma kollarının o tanıdık sesi yankılandı.

Mermiler namluya sürülmüştü.

Fakat kimse ateş etmedi. Korumalar, ağır bir demir kapıyı yerinden sökebilecek güçteki bu davetsiz misafirin kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Temkinli adımlarla Gökkurt'a yaklaştılar.

Karşılarındaki adam küçümsenebilecek biri değildi.

Biri sonunda sessizliği bozdu. Ses tehditkar olmaya çalışsa da, hafifçe titriyordu.

-- Bir adım daha atayım deme...

-- Yoksa seni mermi manyağı yaparım!

Gökkurt ise hiç istifini bozmadan yürümeye devam etti. Koruma bu kayıtsızlık karşısında çileden çıktı. Öfkeyle bağırdı:

-- Dedigimi duymadın sanırım, GERİ ZEKALİ?!

-- Sen kendini ne SANIYORSUNNN?!

Adamın namluyu tam alnına doğrulttuğundan emindi.

İşte o saniye Gökkurt durdu. Hafifçe başını kaldırarak, sakın ama keskin bir sesle konuştu:

-- Patronunuza söyleyin...

-- Onu görmeye GÖLGE geldi.

O ismin soğuk duvarlar arasında yankılanmasıyla, koridor bir anda buz kesti. İki koruma istemsizce bir adım geri çekildi.

Eller hâlâ tetikteydi, ama namlular yavaşça aşağı indi.

Onlar bile bu ismi tanıyordu. Ve karşılarında kimin olduğunu çok iyi biliyorlardı.

O adamın, serçe parmağını bile kaldırmadan ikisini de saniyeler içinde öldürebileceğini biliyorlardı.

Gökkurt hafifçe başını yana eğdi, alaycı bir tonla ekledi:

-- Eeee? Daha bekleyecek miyim?

Korumalar birbirlerine baktı. Biri tüfeğini omzuna attı ve koridorun derinliklerine doğru koştu.

Birkaç dakika sonra nefes nefese geri döndü, yüzü kıpkırmızıydı. Güçlkle konuştu:

-- Si, si,si, sizi bekliyorlar...

-- E,ee, efendimm.

Gökkurt, ağır adımlarla koridorda ilerlemeye başladı.

Yolda, birden fazla yan dehliz ve merdiveni geçti. Biliyordu ki, bunlar mekanın asıl girişleri değildi. Saklı koridorlar, onlarca silahlı adamın barındığı odalara açılıyordu.

Ama hiç umursamadan devam etti ve sonunda şifreli, kalın bir çelik kapıyı geçerek bambaşka bir dünyaya adım attı.

Gözlerinin önüne serilen manzara, sıradan bir suç örgütüne ait olamayacak kadar ihtişamlıydı.

Burası, beş metre yüksekliğinde taş tavana sahip devasa bir yeraltı odasıydı. Tavan, mavi ve beyaz ışıklarla hafifçe gölgelenmiş, futuristik desenlerle süslenmişti.

Girişin hemen ardından, tırabzanlı bir merdiven başlıyordu. Basamaklar ışıklı ve genişti. Yanlarda lazerle aydınlatılmış modern heykeller sıralanıyordu.

Ama asıl gösteriş, koridorun iki yanına dizilmiş antika savaş aletleri ve zırhlarda idi.

Hepsi kronolojik bir sıraya göre dizilmişti. Hepsi, bu mekanın sahibinin sadece bir suçlu değil, bir koleksiyoncu olduğunu gösteriyordu.

Koridorun sonunda, bir ziyafet masası kadar büyük bir çalışma masası duruyordu. Arkasında ise bembeyaz takım elbisesiyle ışıldayan, kel kafalı bir adam ayakta bekliyordu.

Adam, kollarını açmış, şov yaparcasına Gökkurt'a doğru yürüdü.

Kaygısızca hareket ediyor gibi görünse de, Gökkurt onun içini çok iyi biliyordu. O korkak, en ufak bir tehditte korkudan altına ederdi.

Adam, aşırı abartılı ve yapmacık bir ses tonuyla konuştu:

-- Ooooo, kimleri görüyorum...

-- Sen buralara gelir miydin, yahuu?

-- Valla ben de seni özlemiştim abi! Ne iyi ettin de geldin!

Adam, Gökkurt'un buz gibi donuk bakan vahşi gözleri ile yetinmek zorunda kaldı. O bakış tek bir şey söylüyordu:

"Kes tıraşı."

Patron, ağzını açıp bir şeyler söylemeye niyetlenmişti ki Gökkurt'un eliyle yaptığı ufak bir silkeleme hareketi adamın yüzüne mılh gibi saplandı.

O vakit, tek kelime bile edemeyeceğini anladı.

Kurt-asker, etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Gösterişli dekorasyon, abartılı ışıktandırma, pahalı mobilyalar... Sonunda manidar bir gülümsemeyle alaycı bir yorumda bulundu.

-- Pezevenklik işi baya iyi kazandırıyor sanırım.

-- Baksana, etrafı pavyona çevirmişsin.

-- Kılsız Efendi...

Patron, lakabının hakkını veriyordu.

Kafası kel, yüzü tamamen kılsızdı. Kaşları dışında yüzünde tek bir kıl yumağı bile yoktu; ki onlar da yaşlılıktan griye çalmıştı.

Bağrı açık gömleği sayesinde göğüs bölgesinin de kılsız olduğu anlaşılabilirdi. Soluk derisi, kremler ile iyice parlatılmış, mermer benzeri bir tona bürünmüştü.

Bembeyaz bir hayalet misali mekanda dolanıyordu.

Gökkurt, "**Kılsız**" lakabını kasti olarak kullanmıştı (Adamın gerçek ismi Erdinç'ti).

Biliyordu ki, bu adam bu lakaptan nefret ederdi. Adamın sinirlerinin bozulması ve mümkün olduğunca az direnç göstermesini istiyordu.

İşe de yaradı.

Patronun yüzü anında kıpkırmızı kesildi. Çenesinin kenarları seğirdi, gözleri anlık bir öfkeyle büyüdü. Ama Kurt-askere karşı en ufak bir harekette bile bulunamadı.

Lafı duymazlıktan geldi. Derin bir nefes aldı, zorlama bir gülümsemeyle konuştu:

-- Abi, buyur masaya geçelim istersen?

Gökkurt, olur manasında kafasını salladı ve hiç istifini bozmadan yürüyerek direkt patron koltuğuna oturdu.

Odanın hakimi artık belliydi.

Asıl patronun kim olduğu konusunda hiç kimsenin bir şüphesi kalmamıştı.

Kılsız denilen adam, masanın arkasındaki bardan, pahalı bir viski şişesi ve iki kristal bardak aldı. Bardağın bir tanesini Gökkurt'un önüne koyarak, ona servis yaptı.

Gökkurt'u sinirlendirmeden, içine düştüğü beladan sıyrılmaya çalışıyordu. Aslında o içki, yaşlı adamdan çok kendisi içindi.

Asıl kendisinin biraz gevşemeye ihtiyacı vardı.

Kılsız, boğazından aşağıya akan viskinin yakıcılığına aldırmadan titrek bir nefes aldı. İçindeki korkuyu bastırmaya çalışıyordu, ama olmuyordu.

Bu adam... bu adam Gökkurt'tu. Efsanevi tetikçi.

GÖLGE

Usulca "**Buyur abi**" dedi. "**Senin için ne yapabilirim?**". Cakası bir anda yok olmuş, aciz bir çocuğa dönüşmüştü.

Gökkurt hiç bir şey söylemeden cebinden bir metal parçası çıkardı ve onu masaya fırlattı. Erdinç, o metal parçasının ne olduğunu gördüğünde, göz bebeklerinin genişlemesine engel olamadı.

İki kenarı kırık, kırmızı bir yıldız, tahtanın üstünde zangırdıyordu.

Kılsız efendi, o amblemi çok iyi tanıyordu. Yıllar önce yok edilmiş olması gereken "**Kanlı Yıldız**".

Yıllar önce, kendisinin bile nasıl olduğunu anlayamadığı bir şekilde Kanlı Yıldız'ın eline düşmüştü.

O işin onunla doğrudan hiçbir alakası yoktu. Ama yanlış zamanda, yanlış yerde bulunma gafletinde bulunmuştu.

Örgüt, onun konuşması için her yolu denerdi. Günler boyunca sayısız işkence yöntemi ve aşığılamaya maruz kaldı.

Kılsız söyleyecek bir şeyi olmadığını haykırsa bile, dinlemediler. O günlerde ölmeyi beklemekten başka bir umudu yoktu.

Ama bir mucize gerçekleşti.

Bir gölge, o bodrum katına sinsice süzölmüş ve her şeye bir çırpıda son vermişti.

Bir canavar tüm örgüt üyelerini parçalara ayırmıştı. O gün, Kanlı Yıldız'ın son günüydü.

Kılsız hâlâ hatırlıyordu.

Çığılıkları, çatırdayan kemikleri, duvarlardan aşağı süzölen koyu kırmızı kan izlerini, insanlıktan çıkmış, korkunç ifadeleri. Ve en önemlisi...

Gökkurt'un sırtındaki cesetleri.

O adamın, tek başına bir katliam yaptığını, kendi gözleriyle görmüştü. Ama asıl tuhaf taraf, bu işi nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Böyle bir şeyi sorabilecek cesareti, kendisinde asla bulamadı.

Şaşırması bu yüzdendi.

O amblemi tekrardan görebileceğini hiç düşünmemişti. Amma velakin masanın üstünde duran o metal parça, çok derinlere gömdüğü o korkuyu tekrardan gün yüzüne çıkarmıştı.

Lakin karşısında oturan adama karşı hissettiği dehşet hissi, diğer tüm duyguları mezara sokmaya yeterdi.

Ayrıca Gökkurt'a bir can borcu vardı. Bu yüzden hiç istemese bile yardım etmeye mecburdu. Yaşlı adamın ne ima ettiğini, kendisinden ne istediğini gayet iyi biliyordu.

Bilgi ya da bilgi kırıntıları

Kılsız lakaplı adam neredeyse tüm Türkiye'nin Kadın Ticaretini yöneten, bir büyük başı.

İşlettiği kerhane ve pavyonlar sayesinde her yerde gözü ve kulakları vardı. Ayrıca, seviştikten sonra erkeklerin, çenelerinin düşmesi gibi bir garip huyları mevcuttu.

Bu iki gerçeklik bir araya geldiği zaman o pezevenğin duyamayacağı ya da öğrenemeyeceği her hangi bir bilgi yok gibi bir şeydi.

Türkiye üzerinde gizli bir örgütü bulabilecek kimse varsa; o da Kılsız'dan başkası olamazdı.

Ev sahipliği süresini daha da fazla uzatmak istemeyen beyazlı patron, yutkunarak sadece "**Tamam abi**" diyebilirdi.

Aldığı cevaptan tatmin olan Gökkurt, masanın üstüne bir kağıt parçası uzattı. Ardından da; ağzını bile açmadan yerinden kalktı ve hızlı adımlar ile geldiği yolu takip ederek şaşalı mekanı terk etti.

Ertesi akşam istediği bilgiye ulaşmıştı.

"Karasu Plazası. Kat:8. Saat 23:00. Buluşup Konuşuruz."

Son cümle, ikili arasında bir şifreydi. Ortada bir değiş-tokuş pazarlığı olacaktı. Gökkurt, o pazarlıkta neyin elden çıkarılacağını, tahmin etmekte çok zorlanmadı.

Kayıp Sabit Disk

Kanlı Yıldız birliği orada olacaktı.

Fakat mesajda başka bir isim belirtilmemişti. Kılsız diğer kişilerin kim olduğunu öğrenememişti.

O bile bulamadıysa; Gökkurt'un karşısında, karanlıklar içerisinde çok iyi gizlenen birileri var demekti.

Yaşlı adamın gözleri parladı.

Uzun zamandır hiç bu kadar kendisini heyecanlı hissetmemişti. Kendisini adeta gençleşmiş hissediyordu.

Yapmayı planladığı şeyleri gözlerinde canlandırdıkça, kalbi hızlandı. Vakit kaybetmeden; ufak ziyaret için hazırlıklarını yapmaya başladı.

Diřlerini mutlu bir hevesle gıcırdattı

Müthiş bir gece olacaktı.

...